

„Spolupracovníci na Božím díle“

Hošťálková 27. 2. 2022

Písně: 634, 258, 291, 302, 418

Čtení z Písma: Žalm 91, 1 - 11; 2.Korintským 6, 1 - 10

Text kázání: 2.ep. Korintským 6, 1 - 4a

Milí bratři a sestry,

když si člověk udělá čas a pokusí se přemýšlet nad životem, pak se v něm ozvou otázky, které si většinou - pro zaneprázdňenost života - neklade, jako třeba: Proč jsme na světě? Jaký smysl a jaké určení má lidský život? Odpověď na takové otázky bude záviset na tom čím se nechává, ten, kdo se takto ptá, sám motivovat a určovat.

Apoštol Pavel ve svém dopise korintskému společenství na takové otázky odpovídá takto: „**Ve všem se prokazujeme jako Boží služebníci.**“ Podle jeho mínění má být právě toto tím - pro nás - důležitým. M.Luther to pověděl slovy: „*Jeden druhému máme být Kristem!*“ - to se kryje se slovem samého Krista: „**Já jsem mezi vámi jako ten, který slouží.**“ Někdo by si zde mohl pomyslet, že apoštol tato slova píše z pohledu svého „úřadu“ a myslí přitom na tzv. „Boží služebníky“ - na nejrůznější kazatele, faráře a jiné nositele určitého úřadu v církvi. Ale on to tak nemyslí.

Apoštol začíná slovy: „**Jako spolupracovníci na tomto díle vás napomínáme, abyste milost Boží nepřijímali naprázdno.**“ V původním textu čteme: „**Spolupracujíce, napomínáme vás...**“ To, co zde apoštol napsal, platí pro celé společenství křesťanů; všichni jsme a být máme **spolupracovníky!** A navíc: nemáme to chápat jako nějaký striktní požadavek; apoštol to píše ve smyslu: „*Tato naše vzájemná spolupráce je naší odpovědí na přijatou Boží milost*“.

V křesťanských shromážděních se často o „milosti“ hovoří, ale co toto Boží obdarování pro nás znamená? Příští neděli se znovu postavíme na počátek postního období. Tento čas nám bude obzvláště připomínat, co pro nás vykonal Pán Ježíš Kristus, Boží Syn. Pavel cituje Starý zákon: „**V čas příhodný jsem tě vyslyšel, v den spásy jsem ti přispěl na pomoc.**“ Milost tedy znamená: **Bůh vyslyšel a pomohl.** Nyní je ten „**příhodný**“ okamžik, právě ve chvíli, kdy nás potkává jeho slovo. Vše závisí na Boží dobré vůli, ve které nám dává poznat, že před ním nejsme zapomenuti, že nejsme bez pomoci - sami sobě i světu kolem vydání všanc.

Bůh tak myslí na naši záchranu, že postavil Ježíše, svého Syna na naši stranu. Náš život v něm našel svou pevnou oporu, kterou si nemůžeme nijak zasloužit ani se jí dopracovat - Bůh sám nás jí obdarovává, protože je vůči nám milostivý, jeho láska nezná mezí. Nyní bude náš život odpovědí na přijatou milost. Přesně tak to prožil také Saul - později Pavel, autor dopisu - u Damašku, když právě jemu, pronásledovateli křesťanů, bylo „*v den spásy pomozeno*“. Ježíš vstoupil do jeho života zcela neočekávaně a zasáhl v jeho prospěch. Tuto příležitost nemohl zanedbat. Proto mu tolik záleželo na zdůraznění slůvka „**nyní**“. - Jedná se, právě o tento okamžik, o to, jak k němu přistoupíš, jak s ním naložíš, jak jej využiješ. Toto „**nyní**“ znamenalo pro Pavla opravdu velmi mnoho a on nemohl jinak, vždyť se stal jeho, Božím, služebníkem: „**Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy!**“

A apoštol tu poví něco ze svých bohatých zkušeností: jak on sám neustále znovu zakoušel Boží jednání v jeho prospěch: „**v mnohé vytrvalosti, v souženích, v tísní, úzkostech, v bezesných nocích, hladovění (v postech)**“. To, co Pavel prožil, nemohl ponechat stranou, jakoby to nic neznamenal. Snad pokaždé, když mu šlo o Boží věc, když vynakládal všechno své úsilí na to, aby se uprostřed církve dostávala ke slovu Boží vůle, musel zakoušet, že to nejde bez potíží a mnohých zápasů. To všechno prostě souvisí s Kristovým křížem, který na sebe člověk vezme. Jsme-li křesťany, pak svůj život nemůžeme prožít jakoby vedle tohoto kříže. Je nám dáno jej na sebe vzít a nést.

Apoštol zde o těchto zkušenostech hovoří ne proto, aby se jimi chlubil, ale aby nám jasně ukázal, že toto úsilí a z toho vyplývající utrpení k následování Ježíše Krista prostě patří a že to bez něj nejde. Žádný křesťan nemůže zůstat bez kříže, bez nesení důsledků, které souvisí s tím, že se vydal do služby Kristu - to je samozřejmě zkušenost, kterou udělaly od dob apoštola Pavla nespočetné zástupy křesťanů.

A přece, když apoštol hovoří o svém životě, který žije způsobem „**život, to je pro mne Kristus**“ (Fp 1,21), nehovoří jen o jeho negativních stránkách, o tom, co všechno je třeba unést, co všechno položil na oltář života, který spojil s Kristem. Prožívanou radost z blízkosti svého Pána popíše slovy: „**prokazujeme se bezúhonností, poznáním, trpělivostí, dobrotivostí, Duchem svatým, nepředstíranou láskou, slovem pravdy, mocí Boží**“. Takovýto opravdový vnitřní život nemůže člověk vést ze svých vlastních sil, puzen jen vlastním odhodláním. Kolikrát jsme si již brali různá dobrá předsevzetí - a v kolika z nich jsme obstáli? Myslím, že jsme až příliš často stáli na troskách našich dobrých předsevzetí.

Proto nám zde Pán dává k užívání „**nástroje, (lépe) zbraně spravedlnosti napravo i nalevo**“ - ekumenická možnost: „**Jsmo vybrojeni spravedlností k útoku i obraně**.“ V pravé ruce se tehdy nosil meč, útočná zbraň, levá ruka držela štít - nástroj k obraně. Apoštol tu jistě nemyslí na žádné zbraně k ubíjení protivníka, jedná se o zbraně „**spravedlností**“. Bůh obdarovává silou, abychom mohli odporovat zlému a nasadili se pro dobré. - Úřad soudce je vyhrazen samému Bohu.

Četli jsme takové a podobné příběhy, nebo je dokonce zažili: Jedna zdravotní sestra se po delším čase setkala se svou přítelkyní ze školy a vyprávěla jí o tom, jaké nároky sebou nese její služba v nemocnici u lůžek nemocných. „**Toto bych dělat nemohla**“, prohlásila její přítelkyně. Ona sestra jí však na to odpověděla: „**Já také ne kdyby do mého života nevstoupil Ježíš. Dříve jsem si myslela přesně to samé, ale nyní se na všechny, kterým sloužím, dívám jejich očima a nacházím v této službě své životní naplnění**.“

Ježíš chce, skrze naši službu působit dál! Toto je naším pravým určením - dívat se na sebe i své okolí jako na Boží stvoření, kterým má pronikat Boží láska i jeho moc. A tato služba - v Ježíšově jménu - se má dít „**nyní**“! Právě v naší přítomnosti musí být naše křesťanství jasně viditelné. Nestačí jen myslet na to, co Ježíš řekl a vykonal před 2000 lety v Palestině. Nastávající postní období i jeho vyvrcholení pro nás dnes znamená: dokazovat se jako Boží služebníci - „**skrze slávu i potupu, skrze zlou i dobrou pověst**“. A kdo bude takto jednat zakusí něco zvláštního. Jeho život se bude dostávat do velkých protikladů. Pavel velmi názorně popíše, jak bude život „**Božích služebníků**“ vypadat, čím bude charakterizován a jak na tom budou před tváří Ježíše Krista: „**jako bloudící a přece pravdiví; jako neznámí a přece známí; jako umírající a hle žijeme; jako týraní a přece ne usmrcení; jako zarmoucení a přece vždy radostní; jako chudí a přece mnohé obohacujeme; jako ti, kteří nemají nic a přece jim vše patří**“.

Mohou nám být nabídnuty větší protiklady, než ty, které jsou uvedeny právě zde? A jestliže nás může služba Kristu vést do takových vnějších i vnitřních paradoxů, dá se to všechno vůbec snést!? Ale zde se jedná o skutečný zápas víry; a v tomto aktivním nasazení jsme jako Boží služebníci neustále obdarováni dary, které jsou vždy větší než úkoly, do nichž nás Bůh, náš Pán, staví. Nezáleží tedy především na tom, jestli jsme z gruntu optimisté nebo na tom, čeho jsme osobně schopni, ale na Bohu, jehož pověření se pokoušíme v jeho síle naplňovat.

I když se nám zdá, že mnoho nezmůžeme, i když se můžeme cítit slabší než ostatní; též když je náš životní úděl poznamenán mnohými strastmi, přesto za tím vším stojí Ten jediný, který dává našemu životu tu pravou hodnotu a náplň, ke které bychom se jinak nedostali. Z Boží milosti mu cele patříme, jsme jeho. Smíme žít životem, který nezničí ani sama smrt, prožívat radost i ve dnech nouze a být obdarováni tak, abychom směli těšit také druhé kolem. Máme vše, co dělá lidský život bohatým, protože máme na své straně Ježíše; a Ježíš je vítězem nad smrtí i hrobem!

Dnešní neděle před první nedělí postní nese latinský název „**Estomihí**“ - podle Žalmu 31 to je: „**Budiž mi pevnou skalou.**“ Jen tam, kde je nám Kristus pevnou skalou můžeme také radostně sloužit a z naší služby bude vyzařovat Boží moc - to je něco, co potřebujeme také dnes. Neviditelný Pán k tomu potřebuje své dobře viditelné služebníky - nás každého jednotlivě i nás jako celé společenství, ve kterém se objevuje stále nová, smysluplná služba.

Nastávající postní období nám bude klást Kristovu otázku: „*Toto jsem udělal já pro vás, co děláte vy pro mne?*“. Dej nám náš Pán plnost svého Ducha k nové, radostné odpovědi.

Amen.